

Évközi 16. vasárnap – 2012. július 22. – B év

A kecskemama rendkívüli módon féltette kicsinyeit a tigristől. Mivel azt akarta, hogy mindenáron messze elkerüljék ezt a veszélyes vadállatot, félelmetes képekkel festette le a tigrist. Meséiben a tigrisnek hegyes tüskéi voltak a hátán és a farkán, lángot okádott, legalább háromszor akkora volt, mint a valóságban. A kiskecskék el is képzeltek újra és újra ezt a förtelmes jószágot, s rettegtek még a gondolattól is, hogy találkozhatnak vele. Egy alkalommal a kiskecskék anyjuktól kissé elkóborolva szaladgáltak a bozótban. Egyszer csak egy szép, csíkos, jól megtermett macska-szerű állatot láttak. Nagyon tetszett nekik a még sohasem látott állat fényes, csíkos bundája. Bátran közelebb mentek hát hozzá, hogy beszédbe elegyedjenek vele. Még akkor is csak vidáman vihorásztak, amikor a csíkos bundájú, szép vadállat hegyes, piros nyelvvel jóízűen végignyalogatta a száját. A következő pillanatban azonban szétszaggatta őket a tigris. Amikor a kecskemama hangos sírása széltében-hosszában betöltötte ez erdőt és mezőt, az állatok rosszállóan csóválták a fejüket. Egyik-másik meg is szólalt, s ezt mondták: „Nem lett volna jobb egyszerűen elmondani a gyerekeknek, milyen is valójában a tigris?! Akkor majd maguktól is elkerülték volna!”

Amikor a mai evangéliumot hallgatjuk, talán felmerülhet bennünk a kérdés: Hogyan lehetnek emberek ilyen önállóan, megvezethetők? Valóban úgy mennek utána Jézusnak, mint a birkák a pásztornak! Még jó, hogy napjainkra kinőtte az emberiség ezt a gyermekbetegséget! Mindenki a maga útján járhat, s nem azt várja, hogy mások mondják meg neki a tutit! Kérdés, hogy valóban így van ez? Tényleg annyira önálló és szabad korunk embere? Dehogyan! Hányan és hányan vetik bele magukat a csillagjósolásba és mindenféle jóslásba vetett hitbe! Milyen sokan keresik a válaszokat életük nagy kérdéseire az élettelen és személytelen természeti erőknél! Nem hiányoznak a szorgalmas betelefonálók az EZO TV műsorába. Akik pedig a lehangosabban hangoztatják személyi szabadságukat azokkal szemben, akik többnyire szeretettel és felelősséggel állnak hozzájuk (szülők, tanárok, egyházi személyek), azokat manipulálja legjobban a média, a reklámpiar vagy a kortársak nyomása. Bizony, ma sem vesztették érvényüket az evangélium szavai: „Olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok.” Az embernek igenis szüksége van iránymutatásra, támaszra. Nem úgy teremtett, hogy egymaga találjon ki, fedezzen fel mindent, s egyedül állja az élet viharait. Különösen akkor van szüksége mások felkarolására, amikor a saját maga választotta útban csalódott, amikor saját döntéseit kénytelen volt utólag tévesnek ítélni, talán nem is egyszer. Ilyenkor vesz erőt az emberen az elcsigázottság és kimerültség, ilyenkor jobban megnyílik a szíve valakinek a követésére. Azonban nagyon nem mindegy, kiben, miben keressük és találjuk meg a támaszt, a pásztort! A jó sok, az EZO TV, vagy egyáltalán a média vagy a csordaszellem nyomása nem a megfelelő választás. Az olvasmányban Jeremiás próféta ostromozza a rossz pásztorokat, akik a maguk érdekét nézik, nem a rájuk bízottakét, akik kihasználják és félrevezetik az embereket, ahelyett hogy segítenék. Ott és akkor ezek a prófétai szavak Izrael és Júda hatalmaskodó, önző királyaira vonatkoztak, akik nem a nép javával törődtek, s Isten iránt engedetlenül csapdába vezették országaikat. Ma is számtalan rossz pásztor akad azonban, olyan önjelölt vezetők, akik maguk is téves úton járnak, s nem akarnak igazán jót azoknak, akik hallgatnak a szavukra.

Az Isten Igéje egyedül Jézust nevezi „jó pásztornak”, s akik az Ő meghívására részt vállalnak az Ő pásztori szolgálatából, azoknak Vele és Átala kell teljesíteniük ezt a küldetést. Legyenek akár szülők, akár pedagógusok, akár papok vagy politikusok. Ez pedig nem csak azt jelenti, hogy az embereket kisebb-nagyobb döntéseikben Jézus tanítását alapul véve igyekszünk segíteni, vagyis a jézusi irányt mutatjuk nekik, hanem azt is jelenti, hogy Jézus módszereit használjuk. Jézus pedig nem veszi el az Őt követők szabadságát. Nem önállótlanyságot, vak engedelmességet követel, hanem éppen hogy arra tanít, hogy az ember szeretetből, vagyis minden rossz befolyástól szabadon, a jót ismerve, elismerve cselekedjen.

Nem hozza meg helyettünk életünk döntéseit, hanem megadja a jó szempontokat, hogy azok a döntések helytállóak legyenek. Segít kitartani a döntéseinkben, hűségessé lenni választásainkhoz. A Jézushoz, mint Jó Pásztorhoz való ragaszkodás még csak azt sem garantálja, hogy nem lehetnek hibás döntéseink, nem tévedhetünk helytelen útra. Mivel szabadságunkat az Úr nem veszi el, igenis elkóborolhatunk a nyájtól, ahogyan az Evangélium le is írja. Ilyenkor azonban a jó pásztor nem tér napirendre egy kézlegyintéssel a tévelygésünk fölött, mondván, hogy „én megmutattam a helyes irányt, miért nem arra indult!”. A jó pásztor utána indul az eltévelyedettnek, nem hagyja magára kóborlásában sem, s ha engedi, akkor nyakába veszi, s visszaviszi a helyes útra.

Ha Jézust követve akarunk pásztorai lenni a bennünk bízó, tőlünk tanácsot kérő embereknek, akkor nekünk is hasonló módszereket kell követnünk. Világos irányt mutatni (főleg életpéldánkkal), következesen kitartani a krisztusi értékek mellett, de a döntéseket mégis rábízva embertársainkra. Ha hibát, tévutat látunk, lehet figyelmeztetni, de nem „felülről, kívülről”, hanem együtt hordozva a rossz döntések terhét a ránk bízottakkal. Nem közömbösen „letudottnak” gondolni a feladatunkat azzal, hogy mi megmondtuk, mi lenne a helyes, hanem támaszt nyújtva kitartani a kapcsolatban a tévelygőkkel is, türelmesen vezetgetve őket újra a helyes irány felé.